

A. Sz. Puskin

[illegible]

Felhő felhőt gyúrva jajgat,
Szélörvény és hóihar...
Hang üvölt fel – mintha farkas!
Hang sír, tán gyermeki jaj?
Zsuptetőnkben kotor ökle,
Megdördül a rossz falon,
S mintha vándorkéz zörögne
Az alacsony ablakon.

Mord sötétség ült be hozzánk,
A szobánkba, s keserít...
Anyó, drága kis anyókám,
Szólalj meg, mondj valamit!
A komor szél kurrogása
Altatott el, jó öreg?
Vagy a rokka zurrogása
Hozta szelíd szendered?

Édes dajkám, ifjúságom
Barátnője, tiszta szív,
Igyunk! Tűnjön a vad álom!
A bor éltet és vidít!
A madarat énekeld el,
Amely új házat kapott,
S a lányt, aki kora reggel
A patakhöz ballagott.

Felhő felhőt gyúrva jajgat,
Szélörvény és hóihar...
Hang üvölt fel – mintha farkas!
Hang sír, tán gyermeki jaj?
Drága dajkám, ifjúságom

Szabó Lőrinc fordítása

Hullámok, ki igazta le,
Ki torpantotta meg futástok?
S bilincsbe verve, lázadástok
Lett néma tó sötét vize.
Örömet, bút, reményeket
Kinek varázspálcája tört le,
Álomra ringatván örökre
Ifjonti, lázas lelket?
Támadjatok, tajtékot túrva,
Béklyókat tördelő szelek –,
Vihar – szabadság képe – újra
Száguldj a rab vizek felett!

A gyilkos tenger lángra gyújtja
Génuszodnak parazsát?

Neptun komorló szigonyát
Dícséri lantod drága húrja.

Ne magasztald! Ősz Neptun a
Föld cimborája, – rút e század.
S az ember rabja, zsarnoka
Vagy árulója a világnak.

[illegible]

(Délmagyarország, 1991. szeptember 28. 6. p.)

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Ki ölte meg Puskind](#) című oldalra